

Лариса ПЕТРОВА

Я ВИМОЛЮ У БОГА ДЕНЬ ЯСНИЙ

Лариса Петрова народилася на Київщині у родині вчителів. Батько поетеси Федір Петрів — дитячий поет, член Національної Спілки письменників України з 1964 р.

Лариса Петрова закінчила Київський медичний інститут імені академіка Богомольця. Працювала на посаді санітарного лікаря в Ялтинській санепідстанції, а також науковим співробітником у Науково-дослідному інституті загальної та комунальної гігієни ім. акад. Марзеева. Згодом закінчила редакторські курси та інститут журналістської майстерності і обіймала посаду редактора у видавництві «Здоров'я».

Нині працює в Генеральній дирекції з обслуговування іноземних представництв на посаді помічника заступника генераль-

ного директора з гуманітарних питань.

Лариса Петрова — член Національної Спілки письменників України. Автор чотирьох поетичних збірок — «Акорди світлої зажури», «Сад моїх надій», «Проміння вічності», «Сонетіана». Друкується у газетах та часописах.

Близько 50 віршів покладено на музику. Серед композиторів: Олег Слободенко, Генадій Татарченко, Ірина Кириліна, Віктор Ліфанчук, Катерина Василенко, Віктор Ранський, Станіслав Биков, Карлен Мкртичан.

МОЛИТВА

В тяжку і підступну годину
Нас доля чатує лиха,
Спаси мене, Боже єдиний,
Спаси й відверни від гріха.
Спаси мене, Боже єдиний,
Спаси мене, Боже єдиний,
Спаси мене, Боже єдиний,
Спаси й відверни від гріха.

Спокуса життя таємнича
Нас зваблює й нищить ушент,
Не дай мені впасти у відчай
В сумний і розпачливий мент.
Не дай мені впасти у відчай.

Не дай мені впасти у відчай,
 Не дай мені впасти у відчай
 В сумний і розпачливий мент.

Хай віра свята допоможе
 У серці любов зберегти,
 Спаси мене, праведний Боже,
 Помилуй мене і прости.
 Спаси мене, праведний Боже,
 Спаси мене, праведний Боже,
 Спаси мене, праведний Боже,
 Помилуй мене і прости.

* * *

Спустошує життява метушня —
 Отож і прагну спокою і тиші,
 І віршів не пишу на злобу дня.
 На злобу дня хай пише той, хто зліший.
 І не тому, що серце не болить,
 А лиш тому, що не зарадиш болю,
 Не помічаю лжі нахабну мить
 І не зважаю, що живу в неволі.
 Я абстражуюсь від усіх проблем,
 Не мітінгую на міських майданах,
 Бо я не вірю у земний Едем,
 Бо я не мрію про небесну манну.
 Здійнявши різнобарвні корогви
 І ставши під святими образами,
 Укотре всі гуртом йдемо на Ви
 Дорогою, що не веде до храму.
 І знову лунуть заклики гучні,
 Й жагода помсти до нестями душить,
 Але немає краю тій Борні,
 Допоки зло живе у наших душах.
 Моя душа — наївне пташеня —
 Ніколи не співа пісні нещирі.
 Тому і не пишу на злобу дня,
 Щоб віру не згубити у зневірі.

ТУЖИТЬ ВЕЧІР ХОЛОДНИЙ ЗА ВАМИ

Тужить вечір холодний за Вами,
 Й несподіваний смуток бринить.
 Ви збентежили серце словами,
 Що зірвалися з вуст мимохить.
 Ті слова були суця банальність,
 Що таїть в собі давній секрет:
 Пустотливість, грайливість, туманність,
 Милу малість — душі сентимент.
 Я словам тим не вірю й на йоту,
 Але згадую ваші вуста.
 Їх палкий обнікаючий дотик
 Я несучи через спраглі літа.
 Ви один, мій самітник коханий,
 В цей мрійливий, сумний листопад
 Здатні словом простим і жаданим
 Все життя повернути назад.

Я ВИМОЛЮ У БОГА ДЕНЬ ЯСНИЙ

Я вимолю у Бога світлий час.
Він спалахне, неначе блискавиця!
Незрадна мрія, що з'єднала нас,
На перехресті наших доль здійсниться!
Ми рідні, наче неподільна плоть,
А наші душі — то єдина сутність.
Нікому в цьому світі не збороть
Любові неземної всемогутність.
Я вимолю у Бога день ясний,
Який очистить помисли від скверни,
Печаль розвіє і бігу відверне, —
Незгасний день квітучої весни.
...Я вимолю у Бога день ясний.

ЩАСТЯ

Ця безсонням просвітлена ніч
Повернула в свідомість прозріння.
Щастя зіткане із протиріч —
В ньому радість і докір сумління.

Я повірить не можу... Невже
В день буденний живу, як у свято?
Ну, а може, те щастя чуже?
Ні! Чужого бодай і не мати.

Так чекала на нього й прийшло,
Не минуло мій дім стороною.
Чом же смуток ляга на чоло,
Якщо щастя зосталось зі мною?

Я щаслива і Бога молю,
Щоб життя не змінилось круто.
Доки вірю, надіюсь, люблю —
Маю право щасливою бути.

КОХАННЯ ВІРИ НЕ ВТРАЧАЄ

Кохання віри не втрачає,
Лунає пристрасті романс.
О, як мені не вистачає
Сьогодні Вас!

Шепоче знов пересторога:
«Не завдавай собі жалю,
Зречись його, побійся Бога»
А я люблю!

Тому отак несамовито
Руйную злі передчуття,
В мені палає племіння літа —
Вогонь життя.

І не засніжать сніговії
Жадань негаснуче тепло.
В душі моїй зорять надії.
Щоб не було.